

GENERÁLMAJOR ING. RUDOLF PERNICKÝ

* 1.7. 1915 - † 21.12. 2005

Rudolf Pernický se narodil v Krhové u Valašského Meziříčí, kde v letech 1926-1934 studoval na tamním reálném gymnáziu. **Na podzim 1934 nastoupil vojenskou prezenční službu u dělostřeleckého pluku 107 v Olomouci, kde následně absolvoval školu na důstojníky hrubého dělostřelectva v záloze při tamním dělostřeleckém učilišti.** Poté byl přemístěn k dělostřeleckému pluku 108 do Hranic, kde setrval jako důstojník v další dobrovolné činné službě až do září 1937, kdy se stal **frekventantem Vojenské akademie v Hranicích.** Z ní byl slavnostně vyřazen v srpnu 1938 a působil poté jako mladší důstojník u hranického dělostřeleckého pluku 108.

Po okupaci Československa odešel již koncem června 1939 přes Polsko do Francie, kde byl nucen podepsat závazek ke službě v Cizinecké legii a byl odeslán do Alžírsko. Po vypuknutí 2. světové války byl prezentován v Agde u 2. čs. pěšího pluku a v lednu 1940 zařazen k 1. čs. dělostřeleckému pluku. **Po porážce Francie byl evakuován do Velké Británie, kde konal službu jako nezařazený důstojník u dělostřeleckého oddílu 1. čs. smíšené brigády.**

Na konci roku 1941 byl vybrán k plnění zvláštních úkolů ve vlasti, **absolvoval speciální výcvik ve Skotsku i paravýcvik,** ale vzhledem ke svým schopnostem byl vytípen jako instruktor budoucích parašutistů. Od června 1942 konal po dva roky službu u Zvláštní skupiny D II. odboru MNO v Londýně, a to jako instruktor střelby, sabotáže a speciálního výcviku na STS 1 a STS 46. **Sám byl do protektorátu vysazen 21. prosince 1944 jako velitel paraskupiny TUNGSTEN, která poté ve spolupráci s odbojovou organizací Rada tří úspěšně působila v okupované vlasti až do konce války.** V letech 1946-1948 byl posluchačem Vysoké školy vojenské v Praze.

Zlom v jeho kariéře přinesl **nástup komunistů k moci.** Již 1. listopadu 1948 byl **zatčen** a v březnu 1949 ve zinscenovaném procesu **odsouzen k 20 letům odnětí svobody** (původně byl pro něj navrhován trest smrti). Ve vězení strávil dlouhých jedenáct a půl roku, z toho velkou část v táboře Bytíz, kde otrocky pracoval na těžbě uranu. Po amnestii v květnu 1960 pracoval jako pomocný dělník v cihelně v Libčicích. Po listopadu 1989 byl plně rehabilitován a v květnu 1993 povýšen do hodnosti generálmajora. Byl spoluzakladatelem a prvním předsedou Konfederace politických vězňů. Zemřel v Praze.

Necelé dva měsíce před smrtí byl vyznamenán nejvyšším vyznamenáním České republiky Řádem bílého lva I. třídy.

Generál Pernický - moje rodina, dětství a studia

Rudolf Pernický se sestrou Miroslavou

Narodil jsem se 1. července 1915 v obci Krhová na Valašsku. Tehdy byla obec zásobárnou pracovníků blízkých skláren. I můj děda býval sklářem, ale jeho syn, **můj otec**, vystudoval v Meziříčí reálné gymnázium a stal se učitelem.

Moje maminka pocházela rovněž z Krhové, z rodiny sedláka, který měl současně i hostinec. Ranné dětství jsem prožíval v osadě Santov rozkládající se v trojúhelníku mezi Rožnovem, Vsetínem a Valašským Meziříčím, v kopcích pár kilometrů nad přehradou Bystřička. Po stránkách rozhozené chalupy kryté šindelem, chudičský kraj. Některé děti musely do školy pěšky až osm kilometrů. **Naše rodina bydlela přímo ve škole.** V celé osadě byla jen hospoda a dodnes mě udivuje, jak si moje maminka, která se o nás děti náramně starala, mohla na té samotě opatrovat potraviny.

Za první světové války musel otec narukovat a byl raněn. Válku k smrti nenáviděl. V roce 1924 se začal snažit o přemístění blíž k okresnímu městu, kde bylo reálné gymnázium a učitelský ústav, abychom mohli se sestrami studovat. Nakonec získal místo v Lhotce nad Bečvou, v moderní škole, kterou si místní postavili svépomocí. Otec hodně ovlivňoval místní dění. Byl všestranně vzdělaný člověk, maloval obrazy, rád muzicoval, ve vsi založil ochotnický kroužek a dokonce sám namaloval kulisy. Když bylo představení, sjela se z okolních vesnic hromada lidí a hostinec praskal ve švech.

V roce 1926 jsem udělal zkoušky do **reálného gymnázia ve Valašském Meziříčí**, a to pro mě znamenalo nejen vzdělání, ale i možnost účastnit se společenského dění ve městě. Chodil jsem do Sokola, hrál fotbal, volejbal, házenou. Když jsem v roce 1934 maturoval, otec si přál, abych šel studovat práva nebo medicínu.

Tehdy jsem se však vzepřel. Vlastenecká výchova přinesla své ovoce a já se rozhodl, že půjdu **dobrovolně na vojnu**. Po absolvování záložní důstojnické školy v Olomouci jsem byl přidělen k dělostřeleckému pluku 108 v Hranicích.

Rudolf Pernický jako desátník aspirant dělostřeleckého pluku 108

Rudolf Pernický jako člen fotbalového mužstva ve Valašském Meziříčí (stojící 7. zleva)

Rodiče Rudolfa Pernického

Rudolf Pernický se svými sestrami Olgou (vlevo) a Miroslavou na Olžině svatbě

Rudolf Pernický (první zprava) se svými kolegy u dělostřeleckého pluku 108 v Hranicích

Podporučík Rudolf Pernický před budovou školy ve Lhotce nad Bečvou

V neděli 14. srpna 1938 proběhlo ve Vojenské akademii v Hranicích slavnostní vyřazení nových důstojníků čs. armády, kteří vzápětí zamířili ke svým útvarům.

Noví poručíci čs. armády vzdávají čest památníku Vojenské akademie. Všichni bez výjimky věřili, že slova přísahy, kterou krátce před tím složili, bude-li to třeba, podepíší vlastní krví.

Generál Pernický - začátky vojenské služby

Frekventant vojenské akademie podporučík Rudolf Pernický

Po skončení vojenské prezenční služby jsem zůstal i nadále v armádě jako podporučík v další dobrovolné činné službě. Četl jsem v těch letech vášnivě vlasteneckou literaturu, Aloise Jiráska, Václava Beneše Třebízského, a samozřejmě i legionářskou literaturu: Rudolfa Medka, Františka Langra, a to mě velmi ovlivnilo. Rozhodl jsem se pro dráhu důstojníka z povolání a po složení přijímacích zkoušek jsem se stal frekventantem Vojenské akademie v Hranicích. Tam už jsem také poznal řadu svých pozdějších válečných kamarádů. Po roce studia jsem byl 14. srpna 1938 slavnostně vyřazen jako poručík dělostřelectva a čekal mě návrat k mému kmenovému pluku – dělostřeleckému pluku 108.

Nikdy nezapomenu na projev tehdejšího velitele akademie generála Otakara Zahálky, kterým se s námi tehdy loučil. Mimo jiné řekl:

„Buďte přímí a upřímní v jednání, nevolte ve svůj prospěch nerovných a klikatých cest. Vryjte si do srdcí, že důstojník žije a umírá za ideály. Nemá-li jich, nestačí na své těžké povolání. Páni poručíci, ještě jednou Vám přeji šťastnou cestu vojenským životem. Šťastnou a úspěšnou pro Vás, pro armádu, pro republiku. Dělejte čest svým rodičům, čest Vojenské akademii a armádě. Nezapomínejte! Milí naši hoši, nazdar!“

On sám slova slavnostně složené přísahy podepsal vlastní krví. Byl popraven 21. června 1942 v brněnských Koucnových kolejích. Jak dramaticky se budou osudy republiky v následujících týdnech vyvíjet, však v okamžiku našeho vyřazení nikdo z nás netušil, i když jsme samozřejmě věděli, že nejbližší budoucnost není optimistická. Svět směřoval k válce a my jsme se měli stát první obětí. Po týdnech henleinovských provokací v pohraničí vyhlásila vláda republiky všeobecnou mobilizaci. Záložníci nastupovali spořádaně, s obrovským nadšením. Věřili jsme si, spoléhali jsme na naše spojence.

Namísto rozkazu k boji však přišel Mnichov, kapitulace, ústup bez boje. Byl to otřes, ze kterého jsme se jen velice těžko vzpamatovávali.

Velitel Vojenské akademie brigádní generál Otakar Zahálka

Obsluha 10 cm lehké houfnice vz. 14/19 před výstřelem (v září 1938 naše armáda disponovala šesti sty zbraněmi tohoto typu)

Na podzim 1938 se Rudolf Pernický objevil v užším výběru důstojníků, kteří měli být v budoucnu zařazení k osádkám dělostřeleckých tvrzí našeho opevnění. (na snímku je dělostřelecký srub R-H-S 79 „Na mytíně“ tvrže Hanička v Orlických horách).

Na místo rozkazu k boji rozhodli čs. politici 30. září 1938 o podrobení se mnichovskému diktátu. K boji připravená a odhodlaná čs. armáda byla donucena ustoupit bez boje (na snímku opouštějí čs. vojáci Fulnek).

V noci ze 14. na 15. března 1939 oznámil v Berlíně Adolf Hitler prezidentovi dr. Emilu Háchovi, že v šest hodin ráno zahájí německá armáda obsazování českých zemí. Dnes 16. března 1939 byl vydán výnos o vzniku Protektorátu Čechy a Morava.

Přísaha čs. dobrovolníků ve vojenském táboře v Malých Bronovicích u Krakova.

Po okupaci ČSR odešly odesly stovky mladých mužů do Polska, kde byl položen základ k obnovení naší armády. „Zahraniční vojenská skupina československá“ vznikla v polském Krakově již 30. dubna 1939.

Rudolf Pernický (2. zprava) na palubě lodi Chrobry při plavbě z Polska do Francie.

Generál Pernický - útěk z ČR a přesun do zahraničí

Mnichovem a následnou okupací pro mě doma vojenská kariéra skončila. Když přijeli 15. března 1939 Němci, měl jsem zrovna jako poručík službu. To byl pro mě úděsný šok. Přijeli do Hranic, do kasáren. Sněžilo. A já, vášnivý jezdec na koni, jsem jim předával všechny koně pluku. Měli přesný seznam plnokrevných, výborných jezdeckých koní a pro ně si přijeli již 15. března odpoledne. Odvezli si je speciálními vozidly. To mě strašně bolelo a i to ovlivnilo mé rozhodnutí, že nacistům nemohu v žádném případě sloužit.

Proto jsem odmítl všechny přeškolení kurzy pro důstojníky a začal jsem s pomocí kamarádů zjišťovat, jaké jsou možnosti uplatnění v zahraničí. Mnoho pro mě znamenal odkaz legií z první světové války. Chtěl jsem splnit přísahu, kterou jsem jako důstojník republiky složil.

A tak jsem sháněl cestu ven z protektorátu. Nakonec se to podařilo. V červnu 1939 jsme s kamarády nasedli do nákladního vagónu na uhlí a příkrčení k jeho korbě jsme přešli přes hranice do polského Šumbarku. Tam jsme vyskočili rovnou před polské celníky. Nechali nás na stanici a sepsali protokoly. Tehdy už se Poláci snažili některé naše důstojníky, letce a vojáky od technických zbraní, využít k tomu, aby přešli k jejich armádě. Jenže když jsem viděl jejich dělostřeleckou jednotku, dvě děla jedné ráže a dvě děla jiné ráže, vše tažené koňmi. Když jsem viděl jejich kulomety, starší než ty naše z první světové války, bylo mi jasné, že neexistuje šance k odporu proti německým zbraním.

Nebo jsem tam v jedné hospodě zažil, jak na stůl vyskočil polský poručík a křikl: „Za čtrnáct dní budem v Berlíně!“ Pro sebe jsem si říkal: my už jsme zažili ten plechový cirkus – jak jsme říkali wehrmachtu – když k nám vtrhli, a víme, co mají. Chlapci, ti vás roztočí tak, že nebudete vědět, kde jste! A taky roztočili. Tou dobou jsem však již v Polsku nebyl. Přes čs. tábor v Malých Bronovicích u Krakova jsem byl poslán do Francie, kam jsem spolu s dalšími odplul na konci července 1939 na lodi Chrobry.

Skupina čs. dobrovolníků před polskou lodí Chrobry, která je na konci července 1939 přepravila do Francie.

Rudolf Pernický (2. zleva) spolu se svými spolubojovníky v jednom z baráků tábora v Malých Bronovicích.

MARSEILLE - Le Fort St. Jean

Pevnost Fort St. Jean v Marseille, kterou po příjezdu do Francie prošel i Rudolf Pernický.

Brána čs. vojenského tábora v Agde. Rudolf Pernický stojí na snímku 5. zleva.

Rudolf Pernický (1. zprava) v Agde.

Generál Pernický - odvelení do Francie

U francouzských břehů jsme přistáli 1. srpna 1939. Poté jsme byli přemístěni do Marseille na základnu Cizinecké legie v pevnosti Fort St. Jean. Tam je na jedné z budov umístěn nápis „Legio patria nostra“, tam končí hlášení se k národnosti. **Stáváte se cizineckým legionářem a vaši vlastní je napříště legie.** Vybavili nás, nákladní lodí převezli do Oranu a vlakem do výcvikového střediska v Alžírú – do Sidi bell Abbas.

Učili nás i francouzštině. Já jsem měl na reálném gymnáziu ve Valašském Meziříčí od kvinty francouzštinu, takže jsem určité pojmy znal, ale musel jsem se samozřejmě učit dál. Ten major, co nás cvičil a s námi chodil ze cvičáku, nám povolí zpívat naše vojenské písně i písně Voskovce a Wericha. To bylo pozoruhodné, jakýsi ústupek zásadě Cizinecké legie. Velkou zásluhu na zlepšení podmínek našich vojáků ve Francii měl bývalý šéf Francouzské vojenské mise v ČSR armádní generál Louis Faucher, který měl za manželku Češku. Právě on vymohl, že kdo z Čechoslováků vstoupí do Cizinecké legie po 15. březnu 1939, bude v případě války uvolněn pro československou armádu ve Francii.

A to se také stalo. Válka vypukla 1. září 1939 a my jsme se vzápětí nalodili na loď a vrátili jsme se zpět do Marseille. A příští den rovnou na vlak. Na tu cestu nikdy nezapomenu. **Sedmdesát bývalých důstojníků čs. armády, teď seržantů Cizinecké legie, pochoduje ulicemi a česky zpívá. Neslí jsme se hrdě. No poprask! Ženské nám strkaly kytky a dokonce i peníze. To bylo něco nádherného, jakési zastit- učinění.**

A pak vlakem do jihofrancouzského Agde, kde pro nás vyklidili část tábora a kde byla organizována 1. čs. divize. Na frontu však na jaře 1940 odešly jen dva naše pěší pluky. My dělostřelci jsme to nestihli. Pak Francie kapitulovala. Museli jsme odevzdat všechny zbraně a nastoupili na britskou uhelnou loď. Ta nás převezla do Gibraltaru, kde jsme zakotvili a čekali na další transport. Pak připlul parník Viceroy of India a společně s ozbrojeným doprovodem nás převezl do Velké Británie.

V čele Čs. vojenské kanceláře v Paříži stál od srpna 1939 generál Sergej Ingr.

Dne 15. ledna 1940 byla v Agde postavena 1. čs. divize. Její příslušníci se plně osvědčili při obraně Francie. Za prokázané hrdinství 132 z nich obdrželo Čs. válečný kříž 1939, 109 medailí Za chrabrost a 32 Francouzský válečný kříž.

Za místo vzniku čs. jednotek ve Francii byl určen tábor v jihofrancouzském Agde (na snímku je bývalý náčelník Francouzské vojenské mise v ČSR generál Louis Faucher při jeho návštěvě).

Po porážce Francie byli čs. dobrovolníci evakuováni lodními transporty do Velké Británie. Na jednom z nich odplul i Rudolf Pernický (uprostřed).

Pohled na Gibraltar z paluby jedné z evakuačních lodí.

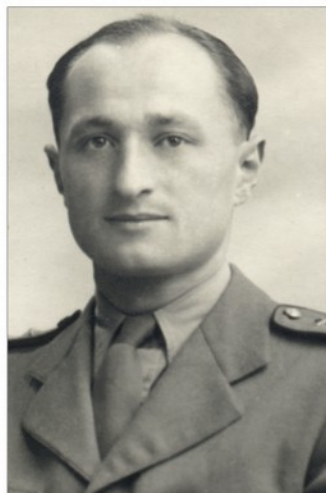
Generál Pernický - působení ve Velké Británii

Pohlednice improvizovaného čs. vojenského tábora v Chalmondeley u Chesteru.

„The Spirit of Britain“ dobová pohlednice s textem historického projevu Winstona Churchilla.

Portrétní snímek nadporučíka Rudolfa Pernického pořizený v Londýně v roce 1942.

Ve Velké Británii byl Rudolf Pernický původně přidělen k dělostřeleckému oddílu 1. čs. smíšené brigády.

Dne 1. srpna 1940 vznikla v Londýně zvláštní skupina MNO (zpravodajská ústředna), v jejímž čele stanul plk. František Moravec (2. zprava). Díky informacím, jimiž disponovala, si získala mimořádný respekt Spojenců. Zajišťovala i výsadekové operace na území okupované vlasti.

Slavnostní přehlídka čs. jednotek 26. července 1940 před dr. Edvardem Benešem v Chalmondeley.

Po evakuaci do Velké Británie byly zbytky naší divize soustředěny v provizorním stanovém táboře v parku Cholmondeley u Chesteru. Zde z nich byla 14. srpna 1940 vytvořena 1. čs. smíšená brigáda, jejímž velitelem se stal gen. Bedřich Neumann (krycí jméno Miroslav). Já jsem byl přidělen jako tzv. nezařazený důstojník k 1. baterii 1. dělostřeleckého oddílu brigády. Nedlouho poté dostali velitelé jednotlivých jednotek rozkaz, aby vybrali a vytipovali lidi, kteří by se hodili k činnosti v týlu nepřítele a na okupovaném území.

Poté přijel k útvaru důstojník z II. odboru MNO (v mém případě to byl kapitán generálního štábu Jaroslav Šustr) a ptal se: „Chceš? Jsi schopen?“ Odpověděl jsem, že chci. Vše bylo založeno na naprosté dobrovolnosti. To rozhodování bylo ale rok od roku složitější. Jako voják jsem samozřejmě takovýto úkol plnit chtěl, ale současně jsem jeho přijetím přebíral zodpovědnost za své nejdražší a nejbližší.

Samozřejmě ti kluci, co seskočili do protektorátu v první vlně, tedy do roku 1943, nepředpokládali, že nacisté, pokud parašutistu dopadnou a odhalí, budou vyhlazovat a vyvražďovat celé jejich rodiny. To si tehdy ještě nikdo nedovedl představit ani v těch nejhorších snech, ale postupem času jsme již věděli, že zde toto riziko existuje.

Moje maminka byla například od září 1942 až do konce války vězněna ve Svatobořicích. Jsem na ni dodnes hrdý - tenkrát řekla: "Však tam jdu za Rudu." Rodiče vůbec můj odchod za hranice brali velice statečně. Když jsem doma řekl, že jdu ven, do zahraniční armády, nebylo nejmenších námitek. Je to tvoje rozhodnutí a dál za sebe odpovídáš sám. Přejeme ti hodně štěstí a vrať se nám. To bylo vše.

Pamatuji si, že jsem v roce 1942 musel projít ještě jednou volbou. Když jsem souhlasil se svým odesláním do vlasti, nabídl mi, že si s sebou mohu vybrat ještě další kamarády. Já jsem však nechtěl, protože převzít odpovědnost za přítele, který by pak mohl v boji zahynout, je enormní. Nechtěl jsem tuto osudovou volbu dělat za ně.

Nenápadná farma Traigh House, ležící severozápadně od Arisaigu, v níž bylo sídlo velitelství STS 25.

Největším objektem STS 25 byla farma Camusdarach.

Velitel STS 25, skotský patriot podplukovník James Thomas Young.

Generál Pernický - speciální vojenský výcvik

V polovině února 1942 nás poslali do speciálního kurzu ve Skotsku. Odbýval se na STS 25 (Special Training School) nedaleko Arisaigu, která sídlila ve třech vyklizených farmách. Velitelství bylo ve farmě Traigh House, další „pracoviště“ pak na farmách Camusdarach a Garramor ležících v jejím těsném sousedství. Zdejší náročný kurs vycházel z výcviku britských commandos. Předně se cvičila fyzická kondice, a to tvrdě, každý den. Jak zacházet s trhavinami a hořavinami, jak vykolejit vlak a jiné destruktivní práce. Důležitou součástí kursu byl i spojovací výcvik. Obsahoval zejména výuku morseovy abecedy a základní práci s radiostanicemi, a to nejen těmi běžnými, ale především agenturními (například MARK III), jež měly skupiny používat při svém operačním nasazení.

Součástí výcviku budoucích parašutistů byl pochopitelně i nácvik pudivé střelby ze samopalů a pistolí. Probíhal ve všech situacích, které mohly parašutisty v okupované vlasti potkat. Procvičovala se střelba na pevné i pohyblivé cíle, a to jak ve volném terénu, tak i v uzavřených objektech. Také se konaly dlouhé pochody – například nás vyloďili v moři z lodiček, do vody a teď jsme měli dvacet kilometrů bžet, abychom jako malá jednotka nenápadně operovali v neznámém prostoru. Učili jsme se přepadávat strážného a podobně. Cvičilo se i v sobotu a neděli a často v noci – šli jste tmou a najednou spadli z dvoumetrového srázu. Došlo pochopitelně i k úrazům. Celý úvodní výcvik trval měsíc.

Na každého britský velitel kurzu vypracoval posudek, jak se kdo osvědčil. Ale jak kdo z nás ve skutečnosti obstojí doma, to jsme nikdo netušili. K čemu se jako parašutista zavázete, musíte plnit tisíc kilometrů od svého velitelství. Tady záleží na každém jednotlivci – dal jsi slib a tak se musíš úkol snažit všemožně splnit.

Je zajímavé, že většina z parašutistů pocházela z Moravy. Z Valaška, Slovacka – to byla svérázná, pevná a odolná chlapiska silných mravních zásad.

Nadporučík Rudolf Pernický ve Velké Británii.

Součástí kursů byla i sebeobrana, pro niž se vžil „mirumilovný“ odborný termín „Silent-Killing“ (tiché zabíjení). Dovoleno bylo vše.

Součástí výcviku byla i střelba z lehkých kulometů Bren. Jejich obsluha nečinila čs. vojákům žádné potíže. Tato zbraň totiž vznikla z čs. lehkého kulometu vz. 26, který všichni dobře znali.

Nácvik použití dýky commandos označované někdy též jako „F-S dýka“.

První čs. absolventi kurzu ve Skotsku. Kromě rotmistra Josefa Gabčíka (3. zprava), který spolu s Janem Kubišem 27. 5. 1942 provedl atentát na Reinharda Heydricha, je na snímku i rotmistr Leopold Musil (2. zprava), jež byl do protektorátu vysazen s Rudolfem Pernickým v rámci operace TUNGSTEN.

Každý frekventant kurzu strávil řadu hodin při zdolávání nejrůznějších typů překážkových drah.

Na kurs útočného boje ve Skotsku bezprostředně navazoval týdenní parakurz, který se konal na STS 51 sídlici na letišti Ringway u Manchesteru.

Na teoretické základy seskoku padákem, jeho balení, balení zásob do speciálních balíků i kontejnerů, navazovalo to nejpodstatnější: praktické seskoky.

Frekventanti kursu absolvovali čtyři až pět seskoků, které byly prováděny jak za dne, tak i v noci, a to jak z bombardovacího letounu Whitley, tak upoutaného balónu.

Po absolvování obou částí kursu, tedy „skotské“ i „výsadkové“ se všichni novopečení parašutisté vraceli zpět ke svým jednotkám, kde měli čekat na povolání k plnění úkolu, pro nějž budou vybráni. Jejich další osudy řídil II. odbor londýnského MNO a jeho Zvláštní skupina D. V jejím čele stál od července 1942 podplukovník Karel Paleček (uprostřed).

Od léta 1942 působil Rudolf Pernický jako instruktor parašutistů na STS 46 Chicheley Hall nedaleko Bedfordu.

Generál Pernický - parašutistický výcvik

Ze Skotska jsme jeli na výcvikové středisko STS 51 sídlici na letišti Ringway u Manchesteru. Tam probíhal parakurz. Každý jsme absolvovali čtyři seskoky. Jednotlivě, pak ve dvojicích a jeden seskok z balónu v noci. Tehdy nás vytáhli balónem dost vysoko, tma jako v pytli, skákal s námi i jeden Francouz, který si stále zpíval, aby se uklidnil. A pak jsme dírou seskočili do tmy. Musíte věřit, že se vám padák otevře.

Všichni, kdo těmito dvěma kurzy prošli, se vrátili ke své jednotce a později se z nich vybírali lidé, kteří byli předurčení do akce.

Já jsem byl počátkem května 1942 povolán na II. odbor MNO jako instruktor, konkrétně na zámeček Bellasis v Dorkingu, kterým prošli všichni ti, kteří seskočili do konce roku 1941 (tedy i ANTHROPOID, SILVER A a SILVER B). Na Bellasis jsme uspořádali dva kurzy pro důstojníky (náhradou za Skotsko), ve kterých byli například František Bogataj ze skupiny CARBON nebo Jaromír Nechanský ze skupiny PLATINUM.

Později nás přemístili na STS 46 Chicheley Hall poblíž Bedfordu. Tam přišlo v srpnu 1942 asi 40 vybraných mužů, kteří byli předurčení jako příští účastníci vysazení. Tehdy jsme zřídili něco nového, co neodpovídalo dosavadním vojenským řádům: ubytovali jsme kluky společně a pěstovali mezi nimi kamarádství. A při budoucím složení paraskupin jsme respektovali, koho si ti lidé sami vyberou za velitele a kdo s kým chce jít. Uvědomovali jsme si totiž, že pevné kamarádství může hrát v nebezpečných situacích významnou roli.

Prováděli jsme i různá další cvičení, ve kterých jsme se pokoušeli napodobit, jak to bude vypadat po seskoku. Sestavili jsme skupinu, naložili ji na nákladní vůz a s veškerým vybavením zavezli na neznámé místo a opustili je. Oni museli zakopat materiál a dostat se na předem určené místo.

Obyčejně jsem s nimi jezdil i do jihozápadní Anglie, kde probíhal zpravodajský kurz. Učilo se tam, jak budovat ilegální organizace, jaké zásady dodržovat při konspiraci, sledování osob, unikání z obklíčení i přežití ve volné přírodě.

Skupina budoucích příslušníků čs. paraskupin před zámečkem Chicheley Hall v létě 1943.

Při plnění svěřených úkolů zajížděl Rudolf Pernický často i do sídla čs. zpravodajské služby na londýnské Bayswater Road (na fotografii je s majorem Aloisem Frankem).

Nadporučík Rudolf Pernický se svým psím kamarádem v roce 1943.

Rotmistr Leopold Musil. S Rudolfem Pernickým tvořil výsadek TUNGSTEN.

Výsadek TUNGSTEN v Londýně: kapitán Rudolf Pernický a rotmistr Leopold Musil.

Parašutisté Karol Mladý (vlevo) a Leopold Musil v Neapoli před odletem do vlasti.

Rudolf Pernický v Londýně, krátce před vysláním do okupované vlasti.

Generál Pernický - operace TUNGSTEN

V září 1944 přišla konečně řada i na mě – byl jsem určen velitelem paraskupiny TUNGSTEN. Přidělili mi rotmistra Leopolda Musila, který pracoval na II. odboru MNO. Úkol zněl: spojit se doma s vedením odbojové organizace Rada tří, předat náhradní krystaly k vysíláče skupině CALCIUM, vyhledat a zajistit místa pro letecké shozy zbraní. Koncem září 1944 jsme odletěli do Itálie. První pokus o vysazení proběhl 4. října 1944, ale letci místo seskoku nenašli, a tak jsme se vrátili. To byla strašná otrava. Psychicky je člověk připraven, že půjde do akce, a ono nic. Pak jsme dlouho čekali. Přednost dostal Balkán a Recko. Rozčiloval jsem se: „Vážení, já nechci přijít domů po válce, já tam byl poslán s úkolem a bojovat!“ Nakonec to 20. prosince 1944 vyšlo. V 17 hodin nás v Brindisi oblékli do kombinéz, pod nimi jsme měli sako a zimník. Šněrovací boty, v baťoahu polobotky, dvě pistole a sten-gun. U sebe placatící s koňakem, falešnou legitimaci na jméno Pavlík z Uherského Hradiště a taky ampulku s jedem. Počítal jsem, že po seskoku půjdeme na cílovou adresu k Cyrilu Musilovi do Studnice u Velkého Meziříčí jednu noc, a tak jsme si vzali jen jednu konzervovanou dávku stravy. Sušené maso, čaj lisovaný s cukrem. Pro všechny případy jsem si však přibalil kilo čokolády. Co kdyby. A ta čokoláda nás zachránila. Navigační chybou jsme totiž seskočili až u Kutné Hory! Vzdušnou čarou 80 kilometrů od cíle. Mohli jsme jít pouze v noci, po pěšinách a polních cestách, museli jsme se vyhýbat vesnicím. Štědří večer jsme prožili za pochodu, ale byly to asi moje nejhezčí vánoce v životě, protože jim kralovala radost z operačního nasazení. Mimořádně obtížný byl přechod Železných hor a pochod Vysočinou. Často jsme se brodili po pás sněhem, popruhy od batohů se nám zařezávaly do ramen, ponožky přimrzly k nohám. Když jsme konečně po několika dnech dorazili k Musilovým, téměř půldruhého dne jsme spali jako nemluvnata. Hned jsme se však pustili do práce. Vzdýt válka ještě zdaleka neskončila!

Kapitán Rudolf Pernický na portrétním snímku do falešné protektorátní legitimace.

Cyril Musil patřil k nejvýznamnějším osobnostem domácího odboje na Vysočině.

Pension Cyrila Musila ve Studnici u Nového Města na Moravě se stal spolehlivou základnou výsadek TUNGSTEN.

Professor Josef Grňa, jedna z vedoucích osobností odbojové organizace Rada tří (R-3).

V posledních měsících okupace začalo v protektorátu silit partyzánské hnutí. S některými skupinami, které na Vysočině operovaly, navázal Rudolf Pernický spolupráci.

Falešná protektorátní legitimace parašutisty Františka Širokého ze skupiny CALCIUM, který odbojářům potvrdil identitu příslušníků výsadek TUNGSTEN.

Z 98, kteří byli vysazeni ze Západu do vlasti, se jich konce války nedožilo 49. Padl každý druhý... K tomu je třeba přičíst i desítky jejich rodinných příslušníků a stovky statečných odbojářů, kteří za poskytnutou pomoc zaplatili svými životy (na snímku je audience parašutistů u prezidenta republiky dr. Edvarda Beneše).

Dne 28. září 1947 byla na chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze, v němž 18. června 1942 svedlo svůj poslední boj sedm hrdinných parašutistů, odhalena pamětní deska padlým a jejich popraveným pomocníkům z řad pravoslavné církve. Slavnosti se zúčastnilo i několik desítek čs. parašutistů (Rudolf Pernický je 3. zprava v první řadě).

V době míru přišel konečně čas i na soukromý život. Svou celoživotní partnerku našel Rudolf Pernický v Kamile Poláčkové.

Frekventant Vysoké školy vojenské v Praze major Rudolf Pernický na počátku září 1947.

Mezi druhým a třetím ročníkem Vysoké vojenské školy se Rudolf Pernický 20. září 1947 s Kamilou Poláčkovou oženil.

Generál Pernický - konec války a návrat domů

Konec války se nezdářítečně blíží. Počátkem května 1945 jsem byl určen okresním velitelem Nového Města na Moravě. Snažil jsem se zkoordinovat činnost domácího odboje se sovětskými partyzánskými skupinami, které na Vysočině operovaly. A už se začala valit ustupující vojska, wehrmacht promísený s esesáky, tanky jezdily po polích a krytý křídla ustupujících kolon. Bylo to „veselí“.

Tehdy jsem musel vysvobodit naši paraskupinu CALCIUM. Sověti je chytli, odebrali jim radiostanici a vyzvali šifrové klíče. Naštěstí nakonec všechno dobře dopadlo.

Když válka skončila, rozjel jsem se do Prahy. Na Hlavním štábu jsem se setkal s našim velitelem, plukovníkem Karlem Palečkem. Objímal mě: „Vítám tě, jsi jeden z mála z našich instruktorů, který přežil.“

Mezi druhým a třetím ročníkem Vysoké vojenské školy jsem se 20. září 1947 oženil s Kamilou Poláčkovou. Naše rodinné štěstí však netrvalo dlouho. Po únorovém puči jsem se stal nepohodlným a 1. listopadu 1948 mě zatkl. Seběhlo se to rychle. Zazvonil zvonek u dveří, jdu otevřít a najednou jsem se ocitl na protější stěně s osmi pistolemi na břiše. Zatklí i moji manželku, našťastí ji po třech nedělích propustili. Byla ve třetím měsíci těhotenství. V prosinci 1948 mě převezli do vazby na Pankráči. Souzen jsem byl 3. března 1949. Obvinili mě z přípravy úkladů proti republice. Za zločin vojenské zrády jsem byl vedle ztráty čestných odznaků a vyznamenání a kasace odsouzen k těžkému žaláři na 20 let. Prokurátor Vaš, stejný, který poslal na popraviště Heliodora Píku, požadoval trest smrti i pro mě. Jako polehčující okolnost mi údajně pomohla účast ve druhém odboji. Můj obhájce dr. Vahala mě utěšoval, že z toho celkem nic nemůže být. **Netužil jsem, že bych mohl dostat trest smrti.**

Co jsem si po tom všem říkal o našem národě? V té atmosféře, jaká byla po únoru 1948, nemůžete čekat, že vás někdo bude odměňovat za to, že jste pro něj bojoval. Můžete být jen úděsně zklamán, jací lidé se zmocnili vlády a jak s národem zacházejí.

Po komunistickém puči v únoru 1948 skončila většina našich parašutistů ze Západu ve věznicích totalitního režimu nebo v exilu. Ani Rudolf Pernický nebyl výjimkou (na ilustračním snímku je přehlídka jednotek SNB na Staroměstském náměstí v Praze 28. února 1948).

Na komunistickém popravišti skončil 12. listopadu 1952 i život podplukovníka generálního štábu Josefa Robotky. I on patřil v letech okupace k nejbližším Pernického spolupracovníkům.

Nechybělo mnoho a životní pout' Rudolfa Pernického mohla skončit stejně, jako tomu bylo v případě jeho spolupojopvníka, velitele výsadku PLATINUM-PEWTER majora Jaromíra Nechanského, který byl komunisty 16. června 1950 popraven.

Kamila Pernická na jaře 1949 s novorozeneým synkem Rudolfem. Tou dobou již byl její manžel šest měsíců vězněn. K jeho zatčení došlo již 1. listopadu 1948.

Mnoho vojáků bylo po únoru 1948 vězněno i ve slovenském Leopoldově, barokní pevnosti přebudované na věznici pro nejtěžší zločince. Byl mezi nimi i Rudolf Pernický.

Smutně proslulá „Věž smrti“ sloužící k drcení a třídění uranové rudy z jáchymovských dolů.

Poměry v některých koncentračních táborech komunistického režimu byly srovnatelné s těmi, které zakoušeli odbojáři v letech nacistické okupace.

Generál Pernický - věznění a návrat domů

Se vším se musíte vyrovnat. Mně se půl roku po zatčení narodil syn. Víte, jak mě bylo, když ho poprvé přivezli na Bory? Jak jsem ho křtil potokem slz? To těžko někdo pochopí.

Mé věznění trvalo 11 a půl roku. Z toho jsem byl osm roků na uranu. Nejprve jsem byl v Opavě, kde jsem seděl s generály Květoněm, Janouškem a Pelichem. To byli velcí bojovníci. A z této vojenské trestnice mě v roce 1951 odvezli na Slavkovsko. A odtud na Jáchymov. Když jsem byl převážen, tak vždy jako **nebezpečný vězeň - v poutech. Ostatní seděli v autobuse nespoutaní, já byl výjimka.**

Z Jáchymova jsem byl přemístěn do Leopoldova na drani peři. Rok nebo i déle jsem nesměl mít návštěvu, a když přijeli, tak probíhala za sítě. **To byly strašné roky. Viděl jsem syna, pozoroval jsem, že dospívá a má svůj svět, kterému nerozumím ...**

Po roce 1956 jsem šel dolovat uran na Bytíz, kde jsem dělal až do amnestie v květnu 1960. **Po propuštění jsem šel rovnou domů.** Když jsem procházel kolem dětského hřiště, zrovna si tam hrál můj syn. **Lekl se mě a utekl pryč. Setkal jsem se s manželkou. Začalo těžké období sžívání se. Mému synovi bylo 11 let a navazoval jsem s ním pomalu kontakt, snažil jsem se s ním sblížit.**

Nastalo také rozhodování, co budu dělat. Měl jsem dobrou vůli se něčemu naučit, nějakému řemeslu, ale dostat se do lepšího zaměstnání nebylo pro mě možné. Musel jsem nastoupit do cihelny v Libčicích, vstávat ve čtyři hodiny ráno, abych chytil vlak a dostal se do práce. Práce tam byla tvrdá, v naprosto nevyhovujících podmínkách. Byl jsem často nemocný, ale trvalo dlouhé dva roky, než jsem se ze zdravotních důvodů dostal pryč. **Ředitel cihelny mi jednou řekl: „Já vás odsud nikdy nepustím! Odsud nevyjdete!“**

Nakonec se to přece jen povedlo. Dostal jsem se do skladu drogerie, postupně jsem se vypracoval na vedoucího, a tak jsem se dočkal roku 1968. Jenže přišla okupace a vše bylo zase při starém. **Dlouho očekávaná změna přišla teprve v listopadu 1989. Po dlouhých čtyřiceti letech...**

Smutné vánoce 1949. Kamila Pernická se synkem Rudolfem a portrétní fotografií manžela, který byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen na 20 let těžkého žaláře.

Od roku 1968 byl Rudolf Pernický pravidelným účastníkem vzpomínek na padlé parašutisty v Resslově ulici v Praze. Tento snímek byl pořízen 18. června 1988.

Rudolf Pernický s manželkou Kamilou ve druhé polovině 80. let minulého století.

V lednu 1986 nemohl Rudolf Pernický (2. zleva) spolu s dalšími válečnými parašutisty chybět na pohřbu svého přítele, velitele paraskupiny WOLFRAM podplukovníka Josefa Otiska.

Na dlouhá čtyři desetiletí komunistické diktatury zmizeli čs. parašutisté ze Západu z dějin Československa. Změna nastala teprve po listopadu 1989. V říjnu 1990 přijal delegaci čs. parašutistů na Hradě prezident republiky.

Rudolf Pernický (4. zleva) se zúčastnil i slavnostního položení květin k pomníku sv. Václava na pražském Václavském náměstí.

Generál Pernický - konečně svoboda

V to, že se dožiji pádu komunistického režimu u nás, jsem již nedoufal. Nakonec přece jen přišel. To nadšení a obrovská euforie bylo tak nakažlivé. Jen škoda, že tak brzo vprchaly. Na konci září 1990 jsem byl v rámci rehabilitace povýšen do hodnosti plukovníka ve výslužbě, o tři týdny později jsem byl plně rehabilitován. A jakoby toho nebylo dost, v lednu 1991 přišlo povýšení do hodnosti generálmajora. Zároveň mi jako bývalému absolventovi Vysoké školy vojenské přiznali titul inženýra. Tou dobou jsem už měl zase spoustu práce. Na ustavujícím sjezdu Konfederace politických vězňů České republiky jsem byl zvolen jejím předsedou, a tak jsem se snažil ve prospěch bývalých muklů pracovat jak nejlépe jsem dovedl.

Když se dnes na konci své životní pouti ohlížím po svém životě, myslím si, že jsem nemohl jednat jinak. Už podzim 1938, Mnichov, byl pro mě strašnou osudovou fackou. A taktéž rok 1948.

A kdybych se mohl rozhodovat znovu? Asi bych volil stejně, se všemi trýzněními, které mě potkaly. Byla to trpká a mnohdy bolestná cesta, která mě stála mnoho sil, ale nemohl jsem jinak...

Setkání Václava Havla a Rudolfa Pernického na Pražském hradě 4. října 1990.

Rudolf Pernický v rozhovoru s vynikajícím čs. válečným stíhačem Františkem Peřínou.

Setkání dvou válečných legend. Rudolf Pernický a Ron C. Hockey, velitel letounu, který v noci z 28. na 29. prosince 1941 nad protektorátem vysadil paraskupiny ANTHROPOID, SILVER A a SILVER B.

Skupina bývalých parašutistů v Leamington Spa ve Velké Británii, kde v letech 1940-1941 sídlilo velitelství 1. čs. smíšené brigády (Rudolf Pernický stojí uprostřed druhé řady).

Parašutisté Rudolf Pernický a Jan Štursa jako zástupci čs. zahraničních vojáků u památníku našich padlých v Brookwoodu u Londýna.

Generál Rudolf Pernický (uprostřed) se svými přáteli, bývalými politickými vězni JUDr. Václavem Komrskou a hokejistou Augustinem Bubníkem.

Delegace čs. zahraničních vojáků u americké velvyslankyně v Praze paní Shirley Temple Black (Rudolf Pernický stojí 4. zprava).

Dne 28. října 2005 byl generálmajor Rudolf Pernický vyznamenán prezidentem republiky Václavem Klausem Řádem bílého lva I. třídy. Na Hrad ho doprovodil jeho blízký přítel Vojtěch Klečka.

Jedna z posledních fotografií pana generála Rudolfa Pernického s dekretem Řádu bílého lva v listopadu 2005.

Pohřeb generála Rudolfa Pernického proběhl se všemi vojenskými poctami.

Generál Pernický - závěr života

Na závěr života generála Rudolfa Pernického vzpomíná jeho blízký přítel, bývalý politický vězeň Vojtěch Klečka: „Člověka opravdu poznáte až ve srabu. V něm se chvilku dá hrát divadýlko, ale když vás svlíknou do naha, je s divadlem konec. Buď padnete, nebo se těšíte aspoň z toho, co je. Rudla byl skutečný chlap. Uměl být sekýrmajstr, jako pravý voják, ale byl také nesmírně lidský a poctivý. Začátkem října 2004 za ním přišli křejčí bratři míru na slavnostní generálskou uniformu. Vypadalo to, že ho státní vyznamenání nemine. Uniforma byla hotová, visela na věšáku – a nic. Rudla jen poznamenal, že to vyznamenání asi dostal někdo, kdo si ho zasloužil víc. Všichni jsme ale viděli, že ho to vzalo. Rok nato se doktoři rozhodli, že Rudlovi amputují nohu. Nikdo netušil, jak to může skončit, a tak jsem zavolał na Hrad a informoval sekretariát prezidenta republiky. Ozvali se vzápětí a oznámili mi, že panu prezidentovi referovali a že prý brzo uvidím. Patnáctého října 2005 Rudlovi nohu amputovali. Bral to statečně, jen řekl: „Aspoň mě ta mrcha nebude bolet.“ Pak přišlo pozvání na Hrad k převzetí Řádu bílého lva I. třídy. Málokdo věřil, že se Rudla pro nejvyšší státní vyznamenání dostaví osobně. Jediný, kdo nepochyboval, byl on sám. Tři dny po operaci už plánoval, jak začne cvičit. Strašně se těšil. Když vyznamenání od prezidenta přebíral, oči se mu leskly radostí i dojetím. Byl to pro něj nejkrásnější okamžik závěru jeho života. Od té doby to už ale šlo z kopce. Pořád nás ještě vnímal, ale bolesti měl hrozně. Několikrát mi říkal: „Vojto, sežeň mi něco, ať už to mám za sebou.“

Generál Rudolf Pernický navždy odešel 21. prosince 2005. Přesně jednadesát let poté, co jako velitel výsadku TUNGSTEN seskočil do zasněženého protektorátu. Ve strašnickém krematoriu se s ním naposledy rozloučila rodina, přátelé, spolubojovníci z války i ti, kteří s ním byli v komunistických věznicích a lágrech. Statečný, poctivý, charakterní... Taková slova padala při loučení nejčastěji. Zazněly čestné salvy i česká hymna. Na počest muže ležícího na katafalku. Muže, jehož osudy jsou i příběhem této republiky.

Před generálovou rakví nechyběl ani věnec od prezidenta republiky.

Generál Rudolf Pernický zemřel 21. prosince 2005. Poslední rozloučení se konalo v pondělí 2. ledna 2006 ve velké obřadní síni strašnického krematoria.

Hrob generálmajora Rudolfa Pernického na Olšanských hřbitovech v Praze.

Místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí České republiky
uděluje

ZÁŠTITU

projektu vybudování pomníku

generálmajorovi Rudolfovi Pernickému,

který má být odhalen v prosinci 2013 v Praze – Suchdole.

Karel Schwarzenberg
místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí ČR
V Praze dne 5. června 2013

Generál Pernický - odhalení základního kamene

Dne 21. prosince 2012, během pietního aktu u příležitosti 68. výročí zahájení operace Tungsten a 7. výročí úmrtí generálmajora Rudolfa Pernického, byl na Brandejsově náměstí v Praze-Suchdole odhalen základní kámen pomníku a představen model pomníku měřítku 1:1.

Odhalení základního kamene a pietního aktu se zúčastnili význační hosté, jako např. generální sekretář Ministerstva obrany ČR Ing. Jan Vylita, první zástupce náčelníka Generálního štábu, generálmajor Ing. Miroslav Žižka, plk. Ing. Zdeněk Jakůbek z Vojenské kanceláře prezidenta republiky, senátor Ing. Petr Bratský, ředitel Diplomatického protokolu Ministerstva zahraničí Ing. Tomáš Pernický, náměstek ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů, PhDr. Eduard Stehlik, syn generála Dr. Rudolfa Pernického, který přicestoval z Hamburku, starosta sousední městské části Praha-Lysolaje Ing. Petr Hlubuček, starosta sousední obce Horoměřice pan Václav Kášek, pan Matoušek z Československé obce legionářské, z Konfederace politických vězňů České republiky Ing. František Šedivý, z Českého svazu bojovníků za svobodu plk. v. v. Ing. Jaroslav Vodička, pplk. Ing. Jaromír Jančura z Posádkového velitelství Praha a další bývalí političtí vězni a vojáci.

Nad přípravou pomníku převzali záštitu senátor Petr Bratský a bývalý ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg.

Pietní akt u příležitosti odhalení základního kamene pomníku
21. prosince 2012

plk. PhDr. Eduard Stehlik
vojenský historik

První zástupce náčelníka Generálního štábu
generálmajor Ing. Miroslav Žižka

Model, základní kámen

Senátor Ing. Petr Bratský

Slavnostní pietní akt uváděla
Magdalena Vovsová

plk. Ing. Zdeněk Jakůbek
Vojenská kancelář prezidenta republiky

Syn generálmajora
Rudolf Pernický mladší

Generál Pernický - návrhy pomníku od studentů AVU

model č. 1 - Lukáš Nývlt

model č. 2 - Petr Lacina

model č. 3 - Martina Víková

model č. 4 - Petr Mlynář

Financování přípravy a výstavby pomníku generálporučíka Rudolfa Pernického

Model pomníku - prof. Siegl a Petr Lacina

Rozpočet "Pomníku generálporučíka Rudolfa Pernického"	cena Kč
1) Kamenný materiál a činnost s opracováním a přípravou kamene	
Cena za kamenný materiál pomníku dle výšky a hloubky bloku	50 000
Cena za kamenný materiál soklové části dle šířky, hloubky a výšky	25 000
Základní úprava bloku, zařízení příjmyňmi řez, úprava z lomu	55 000
Materiál (mrákotinská žula) a základní opracování - celkem	130 000
2) Vlastní sochařské práce	
Opracování bloku, opracování podesty	280 000
Sochařské práce - celkem	280 000
3) Realizace písma bez povrchové úpravy	
Návrh písma v požadovaném rozměru	25 000
Realizace písma, povrchová úprava	40 000
Realizace písma - celkem	65 000
4) Doprava	
Mrákotín - Praha 165 km, AVU MG, Stromovka, cena 28 Kč/1km	5 500
Složení a manipulace	3 000
Naložení, složení, osazení, převoz 10 km	11 500
Doprava - celkem	20 000
5) Doplnky, základy, rezie, rezerva 10%	
Čep (nerzavý kovový čep)	15 000
Rezie práce v prostoru školy (nájem, spotřeba el. proudu atd.)	15 000
Základy pomníku	65 000
Úpravy okolí pomníku	50 000
Rezerva cca 10%	50 000
Doplnky, základy, rezie, rezerva 10% - celkem	195 000
Realizace pomníku celkové odhadované náklady včetně DPH	690 000

Rozpočet jsme nechali ověřit u dalších sochařů:

Odpověď:
Vážení pane starosto,
po prostudování Vámi zasláných materiálů konstatuji, že navrhovaný rozpočet na náklady pomníku generála Rudolfa Pernického odpovídá rozsahu prací v daném materiálu.
S pozdravem Ak. soch Milan Vácha, Praha-Lysolaje

Městská část dále oslovila během května Ministerstvo obrany a dalších 20 institucí a firem o podporu přípravy pomníku a předpokládáme, že obdržíme dary i od dalších subjektů. Radní městské části vyhlásila veřejnou sbírku na financování výstavby pomníku, která bude zřejmějše ihned po jejím schválení během července.

V Praze-Suchbale

červenec 2013

Vítězný návrh studenta Petra Laciny

Lom Mrákotín - vytěžení kamene pro pomník

Přípravy a realizace pomníku z mrákotinské žuly

Opracování kamene v Ateliéru prof. Siegla AVU

Generál Pernický - příprava pomníku

Městská část Praha-Suchbátka se na základě podnětů spoluobčanů a účastníků druhého a třetího odboje rozhodla připravit pomník generálmajorovi Rudolfovi Pernickému, aby připomněla a uctila památku svému bývalému spoluobčanovi.

Příprava pomníku

V roce 2011 jmenovala Rada MČ Praha-Suchbátka komisi pro posuzování návrhů na pomník. Celkem byly tři návrhy, které vypracovali studenti Ateliéru restaurování výtvarných děl sochařských prof. Petra Siegla na Akademii výtvarných umění v Praze Petr Mlynář, Petr Lacina, Martina Víková a Lukáš Nývlt. Komise vybrala stělu citlivě respektující tvarosloví padáku od autora Petra Laciny. Speciální písmo Tungsten, kterým budou provedeny nápisy na pomníku, navrhl Vojtěch Říha, student Vysoké školy uměleckoprůmyslové.

Popis pomníku

Pomník je z modré mrákotinské žuly a tvoří jej stěla vycházející z tvarosloví padáku s podstavcem a bude vysoký přes 3 metry. Modrá mrákotinská žula, která byla zvolena pro realizaci, bude leštěná, vyjma kanelury naznačující nosné šňůry padáku.

Texty vytesané v kvadrantech v podstavci pomníku

SOKL - PRVNÍ KVADRANT

GERÁLMAJOROVI ING. RUDOLFU PERNICKÉMU

SOKL - DRUHÝ KVADRANT

PŘISLUŠNÍKOVI DRUHÉHO ZAHRANIČNÍHO ODBOJE, VELITELI PARAVÝSADKY TUNGSTEN PŮSOBÍCÍHO NA ÚZEMÍ PROTEKTORÁTU OD 21.12. 1944 DO KONCE DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

SOKL - TŘETÍ KVADRANT

* 1.7. 1915 KRHOVÁ NA VALAŠSKU

† 21.12. 2005 PRAHA

SOKL - ČTVRTÝ KVADRANT

ODSOUZENĚMU V ROCE 1948 K DVACETI LETŮM VĚZENÍ, PROPUŠTĚNĚMU V ROCE 1960, REHABILITOVANĚMU PO ROCE 1989, PRVNÍMU PŘEDSEDOVI KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ, NOSITELI ŘÁDU BÍLÉHO LVA I. STUPNĚ A MNOHA DALŠÍCH VYZNAMENÁNÍ

Pomník generálporučíka Ing. Rudolfa Pernického, autor Petr Lacina, Brandejsovo náměstí Praha-Suchdol před areálem ČZU v Praze

Pietní akt u příležitosti odhalení pomníku Rudolfovi Pernickému na Brandejsové náměstí

V sobotu 21. prosince 2013 byl slavnostně odhalen pomník generálporučíka Rudolfovi Pernickému na Brandejsové náměstí v Praze-Suchdole.

Pietní akt odhalení pomníku, stěla ve tvaru padáku od autora Petra Laciny, proběhl těsně před Vánoci roku 2013 důstojně a svátečně za účasti významných hostů.

Datum odhalení pomníku, jenž tvarem připomíná otevřený padák a je vytesán z mrákotínské žuly, nebylo zvoleno náhodou – 21. prosinec sehrál v životě generála Pernického významnou roli. Přesně před devětašedesáti lety byla zahájena operace Tungsten, již se jako její velitel zúčastnil, v týž den roku 2005 Rudolf Pernický zemřel.

U pomníku stála čestná stráž Posádkového velitelství Armády ČR, čestná stráž Sboru dobrovolných hasičů z Prahy-Suchdola a TJ Sokol Praha-Suchdol-Sedlec a v historických uniformách i rota Nazdar.

Pietní akt moderoval zastupitel ze sousedních Lysolajů Alexandr Hemala, který na úvod přivítal a představil přítomné hosty. První projev přednesl ministr obrany Vlastimil Píček, který připojil osobní vzpomínku na poslední setkání s generálporučíkem Rudolfem Pernickým 28.10. 2005 na Pražském hradě, kde z rukou prezidenta republiky převzal nejvyšší státní vyznamenání - Řád Bílého lva první třídy. *"Téměř nikdo tehdy nevěřil, že se pan generál na hrad dostane. Jeho zdravotní stav totiž nebyl dobrý a dokonce se musel krátce předtím podrobit amputaci nohy. Přesto dorazil. Pravý bojovník, hrdý jako vždy, nezlomlený. Ve chvíli, kdy ho prezident vyznamenával, se mu dostalo od přítomných velkých ovací. Byl to pro něj krásný zážitek a já jsem rád, že jsem mohl být při tom."*

Starosta městské části Petr Hejl ve svém vystoupení připomněl, že Zastupitelstvo městské části 4. prosince udělilo generálu Rudolfovi Pernickému čestné občanství in memoriam jako projev úcty a ocenění za osobní statečnost a hrdinství v dobách nacistické okupace a komunistické diktatury. Dále zrekapituloval přípravu pomníku, poděkoval všem, kteří se na přípravě pomníku podíleli a poděkoval i těm, kteří v letošní sbírce a dobročinné aukci přispěli na přípravu pomníku částkou 360 tisíc korun a i panu Jiřímu Karlovi, který již v roce 2010 věnoval na přípravu pomníku 100 tisíc korun. Zbývá část nákladů ve výši 200 tisíc korun na přípravu pomníku uvolnila městská část Praha-Suchdol.

Po odhalení pomníku ministrem obrany Vlastimilem Píčkem a starostou městské části Petrem Hejlem zahráli trubáci Ústřední hudby Armády ČR hymnu České republiky.

Vojenský historik Eduard Stehlik ve svém vystoupení rekapituloval životní cestu Rudolfa Pernického, připomenul důležité momenty, jako září 1938, kdy *"namísto boje s nacistickou přesilou, namísto obrany země, přichází zrada a rozkaz k ústupu, rozkaz k odložení zbraní. A myslím si, že to je jeden ze šoků, se kterým se museli vyrovnat nejen tehdejší naši vojáci a obyvatelstvo Československé republiky, ale že je to jedno z rozhodnutí, osudových rozhodnutí, které ovlivňuje tuto zemi do dnešních dnů. Vojáci tehdy uposlechli rozkaz. ... Ne proto, že by se báli, ale proto, že byli vojáky demokratického státu, vojáky, kteří poslouchali své nadřízené, ale poslechli ten rozkaz se skřípěním zubů."*

Samozřejmě se pak zapojil do boje proti nacismu především ve Velké Británii, kde působil jako instruktor v čs. zahraniční armádě. Jeho nasazení vyvrcholilo operací Tungsten, kdy byl 21. prosince 1944 vysazen do protektorátu, kde působil v odboji až do května 1945. Po válce vystudoval vojenskou akademii. A pak *"přišel únor 1948. Následovalo zatčení, obvinění z naprosto nesmyslných věcí, odsouzení k trestu 20 let odnětí svobody. Scházelo tehdy málo, aby skončil na popravišti. Z těch dvaceti let si odseděl jedenáct a půl. Osedlání není to správné slovo - odděl je na uranu, terorizován, šikanován, a to neskončilo ani jeho propuštěním. ... Dosáhl společenské rehabilitace, dosáhl povýšení do generálské hodnosti, ale myslím si, že nikdy nezpychl. Vždycky zůstal tím demokratickým důstojníkem Československé armády, velkým vlastencem a zůstal tím až do smrti. A já jsem strašně rád, že se zde dnes scházíme, protože na takové lidi by se nikdy nesmělo zapomenout."*

kapitán Rudolf Pernický (1895-2005)

ODHALENÍ POMNÍKU 21. prosince 2013

Na odhalení pomníku přihlížela i řada místních občanů

Věncem pokládá brigádní generál Zdeněk Jakubek z vojenské kanceláře prezidenta republiky

Projev plk. Eduarda Stehlika

Poklonit se přišli i zástupci Konfederace politických vězňů ČR - Naděžda Kavalírová - předsedkyně a František Šedivý - místopředseda Konfederace

Pomník odhalili ministr obrany Vlastimil Píček a starosta městské části Petr Hejl

Slavnostní odhalení moderoval Alexandr Hemala

Projev starosty městské části Praha-Suchdol - Ing. Petr Hejl

Věncem od Britské velvyslankyně Jan Thompson položil v zastoupení Zdeněk Kubec z roty Nazdar

Projev ministra obrany ČR - Ing. Vlastimil Píček

Promluvy dalších pozvaných hostů při odhalení pomníku generálmajorovi Rudolfu Pernickému

Pomník stojí jen několik metrů od areálu České zemědělské univerzity a její rektor Jiří Balík byl tou blízkostí potěšen. *"Univerzitu nelze rozvíjet bez svobody ducha, bez svobody vědeckého výzkumu. Každý den zde budou procházet kolem tohoto pomníku stovky našich studentů, stovky našich zaměstnanců. A já si přeji, aby je to oslovilo, aby si vždycky vzpomněli nejen na generála Pernického, ale i na ty nejméně známé, kteří přispěli k tomu, že zde dneska můžeme být, že jsme ve svobodě."*

Podobně zaznělo i v projevu Jiřího Drahoše, předsedy Akademie věd ČR: *"Je důležité, abychom na osudy takových lidí nezapomínali. Osudy lidí, kteří nasadili vlastní život při osvobodování rodiny v rámci německé okupace. Lidé, kterým se komunistický režim nedlouho poté "odměnil" budto rozsudkem smrti, nebo dlouholetým žalářem."*

"Proč vlastně stavíme pomníky?" položil otázku Karel Schwarzenberg v úvodu své řeči. A hned dodal: *"Tento pomník nám má připomínat velkého muže. Ale má smysl pouze tehdy, když ho chápeme taky jakožto výzvu pro nás. Když si uvědomíme, že tato země, toto krásné město, naše vlast, bez odhodlání ji bránit nepřežije a nemohla přežít. Pokud však budeme zanedbávat naši vlastní zemi nám uloženou, abychom ji bránili, abychom se jí zastali a vždy měli aspoň tu odvahu se postavit, vzmáhá-li se bezpráví, vzmáhá-li se lež ... pak když to neuděláme, tak promítněte, tak jsme my, kteří stojíme u pomníku a chlubi se jménem generála Pernického, pouze pokrytci. Připomeňme si toto!"*

Generálova neteř Jitka Zichová z Valašského Meziříčí hovořila za nejbližší rodinu: *"My jsme se nikdy nedozvěděli, jak to vypadalo v těch vězeních. On třeba zertoval s tím, jak s doktorem Husákem lepil v Leopoldově pytlíku, že si popovídali apod... On nám nikdy neřekl, že třeba se v těchto vězeních zastával slabších vězňů a díky své vojenské zkušenosti a hlavně tomu vycviku měl tu možnost. A ti vězni, kterých se on zastával, tak ti prožili relativně v klidu, bez ubližování těch sousedů, kteří si je půjčovali a podávali, celý ten svůj pobyt... Jak jsme tady slyšeli, že on několikrát zahájil svůj život, tak třikrát začínal. A my jsme věděli, že nejhorší začátek byl ten třetí. Když se vrátil nemocný, už dá se říci starší, ale doma měl jedenáctiletého syna, ale on ho neznal. To bylo to nejhorší, co musel prožít, a zase i tohle zvládl. Takže já děkuji vám, já děkuji jemu. A vám jenom můžu říct - život měl rád a uměl ho taky žít."*

Dále z rodině generála Pernického, valašské obce Křhová, přítomně krátce pozdravila i starostka Sylva Kristková. Kardinál Dominik Duka promluvil o Rudolfu Pernickém jako o *"muži věrném a statečném. Jak v antice, tak v křesťanství jsou tyto hodnoty, tyto postoje, typické a vlastní. A také nám ukazují, že o ně musí člověk stále zápasit. Ale proč o ně usiloval on, a všichni jemu podobní, i to zde zaznělo. Byla to ona opravdová láska k vlasti, a láska není možná bez svobody a věrnosti. Myslím, že pině ve svém životě potvrdil slova jednoho ze svých spolužáků Jiřího Stránského: "Můžeš-li, musíš!"*

Shromáždění bylo zakončeno modlitbou, kterou nás naučil ten, který řekl: *"největší láskou má ten, kdo dává život za své přátele"* a zahraniím Večerky trubači z Posádkového velitelství Praha.

Na pietním aktu se velká část účastníků přesunula na suchdolskou radnici, kde si v Alšových kabinetu prohlédli výstavu o Rudolfu Pernickém, kterou připravil vojenský historik Eduard Stehlik.

Pomník generálmajora Ing. Rudolfa Pernického, autor Petr Lacina, Brandejsovo náměstí Praha-Suchdol před areálem ČZU v Praze

Promluva Karla Schwarzenberga - poslanec a předseda zahraničního výboru PSP ČR

Autor pomníku Petr Lacina před svým dokončeným dílem

Promluva Prof. Jiřího Balíka - rektor ČZU v Praze

Promluva Prof. Ing. Jiřího Drahoše - předseda Akademie věd ČR

Promluva Jitky Zichové - neteř generála

Pražský arcibiskup Kardinál Dominik Duka a jeho modlitba